

Roháče

Poládko

Čtenem upozorňuji, že poládko je zcela vymyšlená a
přibližně podobnost se skutečnými událostmi je čistě
náhodná

Bylo-nebylo žilav na jednom dvořku pater kohouti. Věle byli
rodem kohouti, xbytek tvořili kohouti výrostci a kurátoři. A protože
v partě je vědecky legrace, vyráběl některo kohouti spolek
často ven na dvořku do přírody. V kraji ale žili loupežníci,
kteří loupili moderně, vydatněji se za jiny kraje a mláde
ostatní, aby jim odvedovali výkupné. To však mláde
kohouti nechtěli, a protože se dlouhou dobu nestkali
s žádným loupežníkem, odvažovali se stále dále a dále
od rodného dvořku.

Jednou se rozhodli, že se rozjedou až daleko za hranice
vínky, kamni k moři. Vzáli s sebou saky jednon slepici,
ani do počtu. A protože tam byla cesta daleká, rozhodli
se, že pojedou po pradávné steze, kudy táhají různé zvířátka
a že je jisté vřamou na křeh a kousek svazou. Po steze
je však míjela skoro samý prasad, kteří nezastavili,
a také museli névat občas dlouho, než se objevilo jiné
zvíře, které je vezlo. Přesto se všichni dostali šťastně
k moři, kde stávil krásné dny. Při zpáteční cestě
však už na některé kohoutky čekali u cesty loupežníci,
kteří měli vstak, že musejí chodit po svých a tak si
vymysleli, že na pradávné steze se nesmí stopovat.
Užší zvířátka je však ^{vždy} obelstila a tak se šťastně
dostala na svůj dvořek.

Alle loupežníci se nevzdali a jen čekali na příležit
nost, jak by kohoutky ovládli. A tak na sebe nedala

○ KOHOUTCÍCH A ZLÝCH

dlouho čekat. Jednou, vinda nvrstlo jen praštilo,
a vydali čtejní kohouti na prasečích stesku, aby pomohli
koníkovi Oktávovi, kterej ležel na odpočívadle a nemohl
dát. Cestou je však přepadli zlí loupežníci, kteri hned
řekli: „A co vy jste to?“

„My jsme kohouti a jdeme pomoci koníkovi Oktávovi!“
Loupežníci však dělali, se jim nevěřili a chtěli od
nich potvrzení, se jsou skutečně kohouti. Jeden ho
ale zapomněl na dvorek a tak se na něj hned

obrátil: „Ha, co kdyby nejste kohout, ale medvěd?“

Jak si máme věřit, když zaplatíš výkupné, nebo
se za 29 hodin vrátíme.“ A na druhého hned:

„A tobě zas chybí potvrzení, se všecko se má misky,
vrátě se přivážejš u cizích, když zaplatíš, nebo se vrátí
co měli nebojí kohouti dělat, zaplatili a loupežníci je
pusili. A už skoro byli v chudáčka koníkovi, když u
nich zastavili další loupežníci a křičeli: „Kamvítě
smíte z prasečích stesky, snadly nesmíte chodit.“ A vyhá-
li chudáčky se stesky do sněhu, kde se jim nožky
bořily a rýly. Hned, co loupežníci smíseli, viděli
se kohouti, zcela již utěšením na prasečích stesku.
A vtom proti nim znovu loupežníci, kteri křičeli
hromovým hlasem, až se škály obrátily: „Ještě jednou
vás tu uvídneme a uvídněte, jak o vámi zatvoříme!“
To už ale byli naši bratři v koníkovi Oktávovi,
kterého udravili a on je za to odvedl domů.

LOUPEŽNÍCÍCH

Jednou se konala na dvořku velká slavnost, kdy sám velký hlavní bohout káral z kurníku ke dvořníkům davu. Naše parta kokousů však neměla takového davu. Přišli v ložnici a proto se raději odebrali do přírody na čerstvý vzduch. Už se málem vyhnuli běhajícímu zvířetku, když tu je postavili - kolo jim máš loupežníci, kteří hned samaržijně švihli, se zablácenými nepořádkem a odvedli milé kokousky do svého domku. Tam se samaržijně odlehčovala snáma již seina s občasováním totožnosti. A to by ani nebyli loupežníci, aby menažli něco, co jim nebylo vhod. Hned švihli, se potvremi jsou přišli samaržijní a se kokousi nyní zaplatit výkupné. Chytní kokousi však pravili, že o selu nic nemají a slíbili, že do měsíce výkupné určitě dostají. Kloupi loupežníci, lační po tuším výkupném, se nechali oblafnout a kokousy pustili. Ti však hned fukli a už je dom mltky nikdo neviděl.

Rozzvrhnutí loupežníci však chytali odplatu. Býly se jim našly vhodná příležitost. Bylo to v den, kdy pořádku naše kokousi ještě s jinou bandou kokousů zápas na dvořku. Ještě se ani pořádku hra nerozlehla, když tu kolo se vzali, tu se vzali, dva loupežníci a hned spustili: „Cožpak nevíte, se kokousi nesmíjí ležat po dvořku?“ Hned se seberse a přijde se s námi do našeho domku. Ale kokousi bylo hodně a loupežníci se práce jen ani trochu báli, se by je nepřemohli, a tak se je zase pustili a jatom odlehčovali jedného po druhém, aby ho rádně oškebali.

Bláhoví loupežníci se snad domnívali, se tím naši křotiny zastaví, ale s tím se sakra mylili. Mladí kokousi se vytrhali dokonce i do hor, kde loupežníci nešli všchno, kromě chosění po cestěbášk.

A zde se, věřte mi nebo ne, setkali bobontí, kteří
s sebou viali zase sušepici, s dvěma hodnými
loupežníky. Loupežníci s nímto jen poklečovali a
ani go nič nic nechtěli. A brzy je zase pustili,
aťdov by si mohli najít tenkrátke jistný dárce,
mlot se slepice se s jedním kurčtem zateulala
a málem byl z toho poprask.

Jejích drubé setkání však už málem neprošlo tak
kladně. Bylo to v době kdy se bobontí usídlili
v chaloupce na buň noře. A vřona, když byli
vřichni dospělí bobontí, koleni v kovách, vřelí muži
kuriata loupežník, jedno protoké kure mu kned
vřichno vykotácalo a loupežník z toho kned vypočk
vřichně vykupné. Ale protože kuriata nič neměla,
pravil, že přijde ještě vřich. Jakmile se vřich dospělí
bobontí vřičli a slyšeli, co se událo, tiše frukl
a loupežník je už nenášel.

A tak zase loupežníci vřiče někde kuji' pýble,
aby bobontím ublížili. Dřívme ale našim přá-
selim palce a doufejme, že zase vyjeteu se vřelo
se sebravím perím.

DOBROU

NEC